

## 2014 január Próza

# Magyar László András: Hasznos jó tanácsok

Tisztelt Nagyságos Asszonyom,

Legutóbbi levelében, amelyet egy bájos, szöghajú kis Adonisz adott kezemhez, Ön meglehetősen merész kérdéseket intéz hozzám. Mint írja, a kérdések feltevésére egy közeli Barátnéja készítette Önt, ki sorsát hamarosan összekötni készül egy arra érdemes úriemberrel. Noha az említett Barátné meg van győződve ezen úriember érzelmeinek tisztaságáról és mélységéről, lévén teljesen tapasztalatlan a házasság szent titkaiban, attól tart, hogy jövő Urának szűzi gyakorlatlanságával s tudatlanságával esetleg csalódást okoz majd. Ezért kérte meg hát Önt, hogy hozzám, mint orvoshoz, valamint az Ön rokonához s bizalmasához forduljon kérdéseivel, amelyekre, amennyire erőmből telik, jelen levelemben igyekszem is majd kimerítő választ adni.

Kérem, tekintse úgy eme tanácsokat és javaslatokat, mint amelyekkel csupán orvosi minőségemben szolgálok, hisz' természetesen távol áll tőlem, hogy ezen objektív módon vizsgálendő tárgyhoz bármiféle olyas, személyes tapasztalaton alapuló megjegyzést fűzzek, amellyel esetleg imádott Nejemet bármiképpen sértő vagy akár spekulációkra alkalmat adó helyzetbe hozhatnám. Higgye meg, jelen megjegyzéseim pusztán és kizárólag professzionális tapasztalataimon és olvasmányaimon alapulnak. Véleményem szerint azonban egy a házasság küszöbén álló személy számára valóban hasznos lehet annak mérlegelése, vajon az együttléti hatásossága szempontjából milyen módon juthat csekélyebb, avagy több eredményre.

Mindenekelőtt azonban néhány alapvető ténytet kell ismertetnem az említett Hölggyel. Igyekszem ezt a legobjektívebb hangnemben, a legnagyobb tapintattal tenni, noha jól tudom, hogy szavaim esetleg egy tapasztalatlan leány számára mehökkentőknek, sőt megdöbbsentőknek is bizonyulhatnak. Úgy vélem azonban, ilyen esetekben igen fontos, hogy a házasulandó személy legalább az alapismeretekkel tisztában legyen, nehogy a nászágában később súlyos gondokat okozó megrázkódtatások ériék. Nos tehát:

Mint tudjuk, a férfi hímveszővel, az asszony pedig ennek befogadására alkalmas hüvellyel rendelkezik. Normális esetben a szerelemmel járó gerjedelem hatására a férfi hímveszeje kvantitásában akár többszörösére is növekedhet, Barátnéja azonban megnyugodhat, hiszen eme szerv rémítő, avagy ízléstelen méreteket a legritkább esetben ölthet. E többszörösére, de nem sokszorosára növekedett szervvel hatol be tehát a férj felesége hüvelyébe, hogy ott, Isten első parancsának (1Móz 1,28.) teljesítése végett kiürítse magvát. A közösülésnek, amint magának a házasságnak is, az a célja, hogy e férfiúi mag megfelelő helyre jutva megtermékenyítse a női magvat, s e megtermékenyített, úgynevezett petesejtből a női méh szentélyének mélyén új élet sarjadhasson. Ezen aktus során – s kérem, ezt nyomatékosan adja Barátnéja tudtára – a hölgyek súlyos sérülésének, netán elhalálzásának veszélye elhanyagolható, ettől tehát semmiképpen nem kell tartania.

A férfi az együttlét alkalmával a megtermékenyítéshez nélkülözhetetlenül szükséges nedvet bocsát ki magából. A nővel is hasonló a helyzet. Ha ugyanis megbízható megfigyelők tanúságának hihet az ember, együttlétkor a hölgyek is nedvet bocsátanak ki magukból. Ez a nedv az akadálytalan nemzéshez Hippocrates szerint nem kevésbé szükséges, mint a férfié, és a férfi nedvétől csupán abban különbözik, hogy a női test számára, önmagában, kevésbé nélkülözhetetlen.

Ahhoz tehát, hogy a nemzőaktus eredménnyel járjon, arra kell törekedni, hogy e két nedv kiválasztására nagyjából ugyanakkor kerüljön sor. Ennek érdekében mindenképpen szükséges a két házaspár összhangja, amely azonban nem gondos számítással és előzetes közös testgyakorlással érhető el, mint azt Barátnéja föltételezi, hanem csupán annak az önmegtartóztatásnak eredménye lehet, amelyet az egyik fél a gyönyör közepett mindaddig fönntartani törekszik, amíg saját vágyának tüze a másik fél vágyának tüzeit kellőképpen fel nem szítja. Minél egyenlőbb aztán ez a gyönyör, minél kevésbé elsietett, annál tovább tolódik kihunyta, s annál édesebb gyümölcsöket is hoz. Hiszen mire az egyik félnél bekövetkezik a nemzés aktusának legfontosabb pillanata, a magnedvek kiáradása, a másik félnél is be kell vagy legalábbis kellene következnie ennek.

A lényeg itt az, mint látható, hogy a gyönnyört nem szabad elsietni. Már Ovidius is ezt tanácsolta *Ars amatoriájában* (III.8.). Avégett azonban, hogy e két nedv keveredését és a tőlük függő megtermékenyülést minél biztosabban elősegíthessük, arra is szükség van, hogy abban a fontos pillanatban, amelyben az extázis legmagasabb csúcsára jut, és a legteljesebb élvezet gyönnyöre a tudatból minden egyéb gondolatot kirekeszt, a két fél nemzőrészei a lehető legtökéletesebben illeszkedjenek egymáshoz, avégett, hogy az Írás szavai – „s mindketten egy hússá lesznek” – szó szerint megvalósulhassanak. Ezen illeszkedés érdekében azonban az öltözék legalább részleges eltávolítása s megbontása nélkülözhetetlenül és feltétlenül szükséges. Speciálisan e célra kialakított, gummírozott nyílásokkal, illetve fogantyúkkal ellátott öltözéket azonban – mint Barátnéja véli – az együttléthez nem szükséges és nem is illendő csináltatni vagy viselni.

Ugyanekkor – a nő tekintetében – elengedhetetlenül szükséges az is, hogy az asszony a férfi magvának befogadása után, teste alsó fertályával oly kevésbé virgoncan mozgolódjék, amennyire csak erre képes, mint azt Lucretius tanácsolja *De rerum natura* című halhatatlan művében (IV. 1239–1253). Minél nyugodtabb ugyanis ez a mozgás, annál jobban növeli az együttlét gyönnyörét, és annál biztosabban kerül a megfelelő helyre a bejuttatott mag. Részint ugyanis a féktelen mozgás eleve akadályozza a két nemzőrész közeledtét, részint pedig olyannyira megkurtítja a magnedvek keveredésének tartamát, hogy a férfiúi magnak egyszerűen nem marad elegendő ideje, hogy a méhbe lövellődvé kellőképpen megtapadjon ott.

Bár erre még Barátnéjának korai gondolnia, ám mégis szeretném felhívni figyelmét arra, hogy az együttlét gyakori gyönnyöre, a szülés és az egyéb megpróbáltatások sora később némileg kitérítse a hüvelyt. Minél inkább kitérít azután a hüvely, annál inkább megcsappan az örömrész, amelyet a két fél az együttlét során érez. A gyönnyör korábbi fokának visszaszerzésére irányuló törekvés ilyen esetben nemcsak teljesen természetes, hanem bizonyos szempontból még dicséretes is, éppen csak arra kell ügyelnünk, hogy érdekében a megfelelő eszközökhöz nyúljunk. Mindazok azonban, akik e tekintetben csupán a méhhüvely szűkítését tartják szem előtt, és nincsenek tekintettel arra, hogy az ilyen szűk hüvely netán a két fél nemi részeinek az együttlét céljának eléréséhez szükséges egyesülését akadályozhatja, sőt esetleg egyik-másik nemi rész kóros állapotát is előidézhetsi, súlyosan csalódhatnak elvárásaikban. E tekintetben a legcélravezetőbb eszköz ugyanis nem több s nem kevesebb, mint a timsó hideg vizes oldatának vagy vörösbort és vizet egyaránt tartalmazó keverékének a hüvelybe fecskendezése, vagy a hüvelynek az említett oldatokkal átitatott spongya segítségével

való kimosása. Ezeknek az egyszerű szereknek a rendszeres alkalmazása a legbiztosabb módja annak, hogy a női nemzórészek számtalan olyan helyi fogyatékoságát orvosoljuk, amelyek a hüvely elernyedésének következményei lehetnek.

Ám e kicsiny, de lényeges kitérő után lássuk kedves Barátnéja további kérdéseit:

Általánosságban szerintem kétségkívül elfogadható a következő alapigazság: „Az a testhelyzet rendeltetett az embernek, amelyben az együttlét célja a legbiztosabban és a legkönnyebben teljesül.” E próbakőhöz mérten kijelenthetjük, hogy a legelfogadottabb általában a legtermészetesebb is egyben. E kijelentést a nemi részek természetes egymáshoz viszonyulása is alátámasztja. Létezik egy rajz, amely a maga nemében egyedülálló. A hírneves Leonardo da Vinci munkája ez: egy férfit ábrázol részlegesen, amint éppen hitvesével együtt házastársi hűségének bizonyítékát szolgáltatja. Mindkettejük törzsének olyan párhuzamos metszetét láthatjuk itt, amelyen tisztán szemlélhető az asszonyi hüvely és a hímtag tökéletes egymáshoz illeszkedése. Barátnéjának e kiváló reprodukciókban is hozzáférhető kép alapos tanulmányozását javaslom.

Ezt a legelfogadottabb testhelyzetet nevezhetjük csupán méltán a szerető szív által diktált ölekezésnek, ráadásul e pozitúrának megvan azon előnye is, hogy a bensőséges ölelésre, csókra és minden más olyasmire is alkalmat ad, amely ezt az egyébiránt valóban állatias cselekményt nemesebbé és finomabbá képes formálni.

Előfordulhat azonban olyan eset, amelyben a nemi részeknek ezen alkalmas és természetes összeilleszkedése valamiért módosul. A nő hüvelye netán szokatlanul hosszú, a hímtag pedig meglehetősen rövid lehet. Az első esetben a megtermékenyülés ütközhet súlyos akadályokba, az utóbbiban pedig az együttlét válhat nehezzé vagy egyenest lehetetlenné. Ilyen esetben szabályunktól megengedhető az eltérés, Barátnéjának azonban nem kell aggódnia, ilyen esetekben sincs szükség segédeszközökre, nyergekre, állványokra, fémhengerekre, tölcsérekre vagy effélékre, amelyeket oly aggóva említ.

Az együttlétnek azonban van néhány olyan formája, amely semmilyen tekintetben nem előnyös, sőt igencsak káros, és ha gyakran ismétlik, a szervezet számára kifejezetten ártalmas is lehet.

Ide mindenekeelőtt az álló helyzetben végzett közösülést kell sorolnunk. Az izmok eközben ugyanis rendkívüli módon megfeszülnek. A test tehát kettős kárt szenved. Legalábbis a férfi szempontjából biztosan ez a helyzet. Házastársak közt egyébiránt az együttlétnek ez a formája igen ritkán fordul elő, s hihetőleg annál is ritkábban, mert a házasfelek egyre többet tudnak már hátrányairól, egyre kisebbnek bizonyul számukra a véle szerezhető gyönyör, s egyre ritkábban támad rá oly alkalom, amely – házasságon kívül – e testhelyzetet gyakran indokolja, s végül, mivel ritkán segíti elő a megtermékenyülést. Általánosságban azonban ez a pozitúra is, akár a többi, ellenkezik a szeméremérzettel, ha pedig gyakran ismételtetik, túlságosan megterheli a férfiúi erőt, és ahelyett, hogy elősegítené a megtermékenyülést, éppenséggel hátráltatja azt. Barátnéjának ez irányú elképzelései tehát semmiképpen nem helyesek.

Ha pedig a férfinak mégis joga lenne ahhoz, hogy a testhelyzetekkel is mesterkedjék, és különféle módokon próbálkozzék velük, a nőt akkor is óvom attól, hogy ez ügyben kísérletezni támadjon kedve. Hiszen az ő kebelében az érzékek zsongása közepett is a tiszta szüziességnek kell uralkodnia. Soha ne engedje tehát szeméremérzetét elhomályosulni. Tűrje, akár a hamvas rózsa, hogy a férfi élvezze báját, ám maga ne mutassa, hogy olyan érzelmek s kívánságok tombolnak benne, amelyek becsét és méltóságát csökkenthetnék. A bujaság és szégyentelenség, a házastársi örömben tanúsított kielégíthetetlen gyönyörvágy szégyenére van a nőnek, és betegé teszi a férfit, ráadásul undorral tölti el egy olyan lényel szemben,

akinek soha nem illenék keresnie a gyönyört, hanem azt csupán – szerelemből átengedve magát – adnia szabadna. Szó sincs tehát arról, hogy az együttlét során a házaspár valamelyikének a másikat okvetetlen ütlegetnie kellene, ebben tisztelt Barátnéja súlyosan téved. Attól is óvom azonban Tisztelt Barátnéját, hogy Férjének, az együttlét eredményessége érdekében adott instructióit, akármely szokatlan felhívást is tartalmazzanak, fennhíjazó criticával illesse.

Másfelől viszont mélyen igaza van a neves May professzornak, midőn számos házasság szerencsétlen voltát avál magyarázza, hogy a nő hideget sugároz, miközben kebelén a férfi éppen vigaszt keresne, és a bűnbánó Magdolnát játssza, midőn csupán az érzéki Magdolnát kellene. May igazat szól, midőn így ír: *„A józan asszony sohasem tiltakozik a mód ellen, ahogy vágyra gerjedt férje az ő báját élvezni kívánja, s még sokkal kevésbé veti meg vagy illeti kritikával ily pillanatokban ura nemzőhevületét és kíméletes iparkodását. Némely, egyébiránt derék asszony viszont egyenest erényének tartja, hogy nem ugyanolyan buja és kéjsóvár, mint férje, miközben az ő esetében pusztán temperamentumának hiányosságáról van szó.”*

A közösülés során egyébiránt hanghatások olykor tapasztalhatók, ám ilyen irányú kötelezettsége a házaspár egyikének sincsen, emiatt Barátnéjának tehát semmiképpen nem kell aggodalmaskodnia.

Zárásképpen már csak néhány megjegyzést tennék:

Meglehetősen nehéz a legédesebb gyönyör élvezete közben a megfelelő mértéket és a cselekmények célját szem előtt tartani. Egészségünk és nemzőerőnk megőrzése érdekében azonban mégis szükség van erre. Ezért hát, mintegy kiegészítésképpen annak, amit fentebb ennek szükségességéről mondtunk, még egy olyan hasznos tanácsal szolgálok itt, amelynek fontosságát tisztelt Barátnéja meggyőződésem szerint előbb-utóbb belátja majd.

Tanácsom tehát az, hogy Barátnéja a későbbiekben az említett dolog tekintetében óvakodjék mindenfajta – általa naiv módon tervezett – kétoldalú, pláne írásos megállapodástól, már ami a teendőket és a megengedendőket, különösen azok gyakoriságát és időtartamát illeti. Hiszen még ha minden csupán a tiszta bizalomra épül, akkor is sor kerülhet olykor éppenséggel túlkapásokra. A havonta bekövetkező kényszerű önmegtartóztatás idején például a férj minden, a másik fél részéről érkező olvatag pillantást, félénk kézzorítást vagy halovány reményt azonnal a készség jeleként értelmezhet. Tervezgesen csak tisztelt Barátnéja tehát továbbra is, ám csupán önmagában, és szándékainak sem megfelelő színű szalagokkal, se előre megbeszélte kézmozdulatokkal vagy Losungokkal ne adja jelét. Úgy vélem egyébként, hogy a nőkhöz – diadalmas csáberejük, rájuk kevésbé veszedelmes hajlandóságuk és legszebb erényük, szemérmességük következtében – egyáltalán nem illő semmilyen szándéknyilatkozat, az erősebbik félnek illő csupán a nő helyett is döntenie. A nőnek továbbá, részint, mert a körülmények könnyen változhatnak, részint pedig avégett, nehogy elkapassa a férfit, semmit előre nem szabad megbeszélnie és kimondania. Hallgatnia kell egészen az e hallgatás által is még édesebbé tett roham pillanatáig. Mindez ugyanakkor a férfiaság lényegével is összhangban áll, amelynek, a házasság boldogsága érdekében, minden tekintetben épnek kell maradnia. A feleségnek pedig csupán az a dolga, hogy valahányszor részéről akadály merül föl, azt a lehető leghamarabb, valamilyen egészséget tárgyazó beszélgetés során a férje tudomására hozza. Felhívom azonban Tisztelt Barátnéja figyelmét, hogy a túl sűrűn megismételt egészségügyi kifogások, akár alaposak, akár pedig alaptalanok – pl. „oh, rettentő migrain gyötör” vagy „Pardonnez-moi, mon Ami, de ma oly letörtnek érzem magam” –, előbb-utóbb a házasság megromlásához szoktak vezetni.

Ennyiben foglalhattam tehát össze hamarosan Hymen ingoványos mezejére lépő Barátnéjának

szóló tanácsaimat. Bizonyos vagyok azonban abban, hogy az az asszony, aki a fent említett megjegyzéseket eszében tartja, s javallataimat megszíveli, szilárd és védett ösvényen haladhat ama khiméráktól és veszedelmektől hemzsegő mocsárban, amelynek a tájékozatlanok és vigyázatlanok számára a házasság rejtett vidékei bizonyulni szoktak. Kérem végül Önt, hogy tolmácsolja becses Barátnéjának legőszintébb jókívánságaimat, s adja tudtára, ha házaselete során bármely akadályba ütközend, szerény személyem készséggel áll rendelkezésére, akár az Ön közvetítésével, akár közvetlenül.

Az Ön legőszintébb barátja, dr. Z.

Kapcsolódó írások:

1. **Magyar László András: Boldogság** 1 Hol volt, hol nem volt, élt egyszer a...
2. **Magyar László András: Poklok** Pokol A bochumi Helmuth Heltmann kisvállalkozó sikeres és boldog életet...
3. **Magyar László András: Üzlet** Mezővágás az 1910-es években még nem volt város, csak nagyközség....
4. **Magyar László András: Részvét** Szombat délután Zoltán éppen felesége társaságában üldögélt otthon, és egyik...
5. **Magyar László András: Medve** György végignézte a tartalomjegyzéket: ellenőrizte, hogy a pályázati anyagban minden...

**Cimkék: Magyar László András**